

НАРОДНА СКУПШТИНА

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 27.10.2020

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
03	02-1558		

20

На основу члана 127. став 2. Устава Републике Србије у прилогу достављам предлог за састав Владе Републике Србије са биографијама предложених чланова Владе.

У Београду,

27. октобар 2020. године

КАНДИДАТ ЗА ПРЕДСЕДНИКА ВЛАДЕ

Ана Брнабић

На основу члана 99. став 2. тачка 1. Устава Републике Србије, члана 15. Закона о Влади („Службени гласник РС”, бр. 55/05, 71/05 – исправка, 101/07, 65/08, 16/11, 68/12 – УС, 72/12, 7/14 – УС, 44/14 и 30/18 – др.закон) и члана 8. став 1. Закона о Народној скупштини („Службени гласник РС”, број 9/10),

ОДЛУКУ

о избору Владе

I

За председника Владе бира се **Ана Брнабић**.

II

- 1) Бранко Ружић, за првог потпредседника и министра просвете, науке и технолошког развоја;
- 2) Бранислав Недимовић, за потпредседника и министра пољопривреде, шумарства и водопривреде;
- 3) проф др Зорана З. Михајловић, за потпредседницу и министра рударства и енергетике;
- 4) Небојша Стефановић, за потпредседника и министра одбране;
- 5) Маја Гојковић, за потпредседницу и министра културе и информисања;
- 6) Синиша Мали, за министра финансија;
- 7) Анђелка Атанасковић, за министра привреде;
- 8) Ирена Вујовић, за министра заштите животне средине;
- 9) Томислав Момировић, за министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре;
- 10) Татјана Матић, за министра трговине, туризма и телекомуникација;
- 11) Маја Поповић, за министра правде;
- 12) Марија Обрадовић, за министра државне управе и локалне самоуправе;
- 13) Гордана Чомић, за министра за људска и мањинска права и друштвени дијалог;

- 14) Александар Вулин, за министра унутрашњих послова;
- 15) Никола Селаковић, за министра спољних послова;
- 16) Јадранка Јоксимовић, за министра за европске интеграције;
- 17) др Златибор Лончар, за министра здравља;
- 18) проф. др Дарија Кисић-Тепавчевић, за министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања;
- 19) Радомир Ратко Дмитровић, за министра за бригу о породици и демографију;
- 20) Вања Удовичић, за министра омладине и спорта;
- 21) Милан Кркобабић, за министра за бригу о селу;
- 22) Ненад Поповић, за министра без портфеља;
- 23) Новица Тончев, за министра без портфеља.

БИОГРАФИЈЕ ПРЕДЛОЖЕНИХ ЧЛАНОВА ВЛАДЕ

садржај

АНА БРНАБИЋ	2
БРАНКО РУЖИЋ	3
БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ	4
ПРОФ. ДР ЗОРАНА З. МИХАЈЛОВИЋ.....	4
НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ.....	6
МАЈА ГОЈКОВИЋ.....	7
СИНИША МАЛИ	9
АНЂЕЛКА АТАНАСКОВИЋ	10
ИРЕНА ВУЈОВИЋ.....	11
ТОМИСЛАВ МОМИРОВИЋ	12
ТАТЈАНА МАТИЋ.....	13
МАЈА ПОПОВИЋ.....	14
МАРИЈА ОБРАДОВИЋ	16
ГОРДАНА ЧОМИЋ.....	17
АЛЕКСАНДАР ВУЛИН.....	18
ЈАДРАНКА ЈОКСИМОВИЋ	20
ДР ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР	21
ДР ДАРИЈА Б. КИСИЋ ТЕПАВЧЕВИЋ	22
РАДОМИР РАТКО ДМИТРОВИЋ.....	23
ВАЊА УДОВИЧИЋ	24
МИЛАН КРКОБАБИЋ.....	24
НЕНАД ПОПОВИЋ.....	26
НОВИЦА ТОНЧЕВ	27

АНА БРНАБИЋ

Рођена је 1975. године у Београду. Поседује мастер диплому (МБА) са Универзитета Хал из Велике Британије и више од десет година рада са међународним организацијама, страним инвеститорима, локалним самоуправама и јавним сектором у Србији.

У августу 2016. године изабрана је за министарку државне управе и локалне самоуправе у Влади Србије, и ту функцију је обављала до избора за председницу Владе.

Као министарка државне управе и локалне самоуправе посебно је радила на реформи јавне управе кроз увођење електронске управе у Србији како би држава постала истински сервис грађана. Увођење електронске управе у Србији значило је и много ефикаснију и транспарентнију управу, као и алат за одлучну и практичну борбу против корупције.

Неки од најзначајнијих пројеката које је реализовала у овом сегменту током свог мандата јесу пројекат е-Беба („Бебо, добро дошла на свет“), аутоматска размена података између органа јавне управе (захваљујући којој се данас рутински размењују подаци између свих органа управе, уместо да их грађани сами сакупљају и носе од шалтера до шалтера), електронска пријава и плаћање пореза на имовину, електронски упис деце у вртиће и школе.

Као председница Савета за иновационо предузетништво и информационе технологије Владе Србије, у свакодневним консултацијама са ИТ индустријом из Србије, стартап и иновационим компанијама, развила је Акциони план и кренула у његову брзу примену. Србија је данас земља са четири Научно-технолошка парка – у Београду, Нишу, Новом Саду и Чачку, што све доприноси томе да је ИКТ сектор најперспективнији и најбрже растући (достигао учешће од 6% у БДП).

Чланица је групе „Нови лидери за Европу” Светског економског форума и Саветодавног одбора организације “World Minds” која окупља најважније светске иноваторе из свих области. У Саветодавном одбору ове организације су, између осталих, и Фредерик де Клерк, председник Јужноафричке Републике у периоду од 1989. до 1994. године (започео и водио преговоре који су довели до краја апартејда и усвајања првог демократског устава Јужне Африке у децембру 1993.) и Герхард Шредер, бивши канцелар Немачке.

Пре избора у Владу Србије, била је директорка компаније „Континентал винд Србија” (Continental Wind Serbia – CWS), председник Националне алијансе за локални економски развој (НАЛЕД) и члан Управног одбора непрофитне организације ПЕКСИМ која стипендира студенте из Србије и Северне Македоније да заврше мастер студије на Универзитету Кембриџ под условом да се врате у своју земљу и помогну њен развој и реформе.

Учествовала је у оснивању и НАЛЕД-а и ПЕКСИМ фондације.

Била је ангажована у различитим америчким консултантским фирмама које су у Србији реализовале пројекте финансиране од стране Америчке агенције за међународни развој

(УСАИД). Била је заменица директора Пројекта за развој конкурентности Србије, експерткиња на Програму реформе локалне самоуправе у Србији и виша координаторка Програма за економски развој општина.

Добитница је бројних признања за развојне пројекте на којима је радила, промоцију друштвено-одговорног пословања и толеранције.

Функцију председнице владе обавља од 29. јуна 2017. године до данас.

БРАНКО РУЖИЋ

Дипломирао је на Факултету политичких наука Универзитета у Београду, смер за међународне односе, где је од 1996. до 1999. године обављао функцију студента продекана. Од јануара 2001. до децембра 2003. године народни посланик у Народној скупштини Републике Србије.

Од 2004. до 2006. године посланик у Скупштини Државне заједнице Србија и Црна Гора. У том сазиву је и члан Одбора за европске интеграције Скупштине Државне заједнице Србија и Црна Гора, као и члан Парламентарне скупштине Савета Европе у Стразбуру.

У сазиву Народне скупштине Републике Србије од 2008. до 2012. године народни посланик и председник посланичке групе СПС-ЈС, као и члан сталне делегације Народне скупштине Републике Србије у Парламентарној скупштини Савета Европе, где је био члан Политичког комитета и члан Комитета за људска права. Био је вишегодишњи члан Одбора за спољне послове, Одбора за административно-буџетска и мандатноимунитетска питања и Одбора за европске интеграције.

Потпредседник је Главног одбора Социјалистичке партије Србије.

Од 2009-2014. године обављао је функцију потпредседника ФК „Партизан“.

У Влади Србије, 2013. године обављао је функцију министра без портфеља задуженог за европске интеграције у периоду када је усвојен преговарачки оквир и када су званично отворени преговори Републике Србије и Европске уније.

Дужност министра државне управе и локалне самоуправе у Влади Републике Србије обављао је од 29. јуна 2017. године до 28. октобра 2020. године. На овој позицији координирао је процесом реформом јавне управе која је системски, дугогодишњи процес трансформације целокупне државне, јавне и локалне управе у ефикасну, одговорну, транспарентну и поуздану администрацију, отворену за грађане у процесима одлучивања. У оквиру надлежности, радио је на унаређењу положаја националних мањина.

Говори енглески језик. Рођен је 14. 12.1975. године у Земуну, ожењен и има двоје деце.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ

Рођен је 27. новембра 1977. године у Сремској Митровици.

Гимназију „Иво Лола Рибар” завршио је у родном граду 1996. године.

Дипломирао је на Правном факултету Универзитета у Новом Саду 2000. године.

Изабран је за народног посланика у Народној скупштини Републике Србије 2004. године и ту дужност је обављао до 2008. године.

Функцију градоначелника Сремске Митровице обављао је у два мандата, од 2008. до 2016. године.

Од августа 2016. године обављао је дужност министра пољопривреде и заштите животне средине, а од јуна 2017. године обавља дужност министра пољопривреде, шумарства и водопривреде у Влади Републике Србије.

Ожењен, отац двоје деце.

ПРОФ. ДР ЗОРАНА З. МИХАЈЛОВИЋ

Проф. др Зорана З. Михајловић рођена је 1970. године у Тузли. Дипломирала је 1993, а докторирала 2001. године на Економском факултету у Београду у области енергетике и економије. Звање ванредног професора и проректора за науку на Универзитету Џон Незбит стекла је октобра 2011. године, а 2016. именована је за редовног професора на овом универзитету.

Од 1993. до 1995. радила је у Првој економској школи.

Од 1995. до 2006. радила је Електропривреди Србије - Електроистоку.

Од 2004. до 2006. године била је саветница потпредседника Владе Републике Србије за енергетику Мирољуба Лабуса.

Од 2006. до 2010. године била је запослена на Аеродрому Никола Тесла као саветник генералног директора за енергетску ефикасност.

Од 2010. до 2012. радила је као саветница за енергетику премијера Републике Српске Милорада Додика.

Од 2012. до 2014. године била је гувернерка Србије у ЕБРД.

За министарку енергетике, развоја и заштите животне средине именована је 2012. године, а од 2014. је потпредседница Владе и министарка грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре. За време њеног мандата у Министарству, завршена је у потпуности

изградња друмског Коридора 10, изграђено више од 350 км ауто-путева, обновљено више од 560 км пруга и додатно развијена мрежа аеродрома која данас обухвата три међународна аеродрома. У портфолију министарства на чијем је челу вредност инфраструктурних пројеката износи више од 20 милијарди евра.

Ауторка је и коауторка четири књиге из области енергетике и одрживог развоја. Објавила је више од две стотине радова о проблемима и могућностима српског енергетског сектора.

Председница је Савета СНС за енергетику и рударство од 2009. године, потпредседница странке од 2012, а од средине 2016. чланица председништва СНС.

У истом мандату именована је за председницу Координационог тела Владе РС за родну равноправност, као и за изасланицу Владе РС за питања сексуалног насиља у конфликтима. Од 2015. координира радом државних органа и невладиног сектора у вези са унапређењем положаја Рома у име Владе РС, а у марту 2017. именована је за председницу Координационог тела за праћење реализације Стратегије за социјално укључивање Рома и Ромкиња у Србији (2016-2025).

Председава Заједничком групом Владе РС са задатком дефинисања конкретних мера за унапређење позиције Републике Србије на листи Светске банке о условима пословања (Дуинг бизнис) и Савета страних инвеститора. Председница је Координационог тела за подршку праћења реализације пројеката, улагања у реконструкцију и/или изградњу клиничких здравствених центара.

Два пута је бирана за "Реформатора године" у избору Националне алијансе за локални економски развој (НАЛЕД). Први пут награду је добила 2014. године за свеобухватне реформе у издавању грађевинских дозвола, а други пут награда "Реформатор 2016. године" додељена јој је за деценијске реформе у овој области.

Чланица је Саветодавног одбора Светске банке за родну равноправност и развој (World Bank Group's Advisory Council on Gender and Development), које разматра постигнути напредак на глобалном нивоу у области родне равноправности и даје препоруке за даље активности на смањењу јаза између жена и мушкараца и оснаживању жена.

Добитница је међународне награде „Личност године и најминистар за 2018. годину” која се додељује најуспешнијим личностима у региону.

Чланица је Управног одбора Фонда за развој. Оснивач је НВО Женска влада, чланица је Европског покрета у Србији и организације East West Bridge. Покретач је иницијативе “Упослимо хиљаду жена у руралним подручјима”, коју Координационо тело за родну равноправност реализује у сарадњи са Етно-мрежом и НАЛЕД-ом. Крајем 2019, изабрана је за чланицу Савета послодаваца Економског факултета Универзитета у Београду.

Мајка је једног сина.

Говори енглески језик.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ

Рођен је 20. новембра 1976. године у Београду. Завршио је Девету гимназију „Михајло Петровић Алас” у Београду, а дипломирао је на Факултету за пословне студије Мегатренд универзитета. Звање магистра економских наука стекао је одбранивши тезу „Савремени принципи менаџмента у локалној самоуправи”, 2011. године. Докторирао је јуна 2013. године, на тему „Нова улога стратегијског менаџмента у управљању локалном самоуправом”. Завршио је Високе студије безбедности и одбране.

Од 2004. до 2008. године био је запослен у предузећу за спољну и унутрашњу трговину „Interspeed” д.о.о. на позицији директора маркетинга. Од 2008. године прелази на дужност финансијског директора у предузећу „Јабука” д.о.о.

У периоду од 2004. до 2008. године био је одборник у Скупштини града Београда. На парламентарним изборима 2007. године изабран је за народног посланика, а обављао је и дужност председника Одбора за трговину и туризам Народне скупштине Републике Србије.

На изборима 2012. године изабран је за посланика Народне скупштине Републике Србије.

Од јула 2012. до априла 2014. године обављао је функцију председника Народне скупштине Републике Србије и председника Одбора за права детета. Био је и шеф скупштинске делегације у Интерпарламентарној унији.

За министра унутрашњих послова изабран је априла 2014. године, а од августа 2016. године уједно је и потпредседник Владе Републике Србије.

Новембра 2017. године именован је за секретара Савета за националну безбедност и шефа Бироа за координацију служби безбедности.

Такође, обавља функције председника Савета за борбу против трговине људима, команданта Републичког штаба за ванредне ситуације и Радне групе Владе РС за сарадњу са ОЕБС-ом и КДИЉР у координацији и праћењу спровођења примене препорука за унапређење изборног процеса.

Изузетне организационе способности, тимски рад, посвећеност решавању проблема и одлучност у спровођењу неопходних реформи, вишегодишње парламентарно искуство, као и предан рад током обављања дужности председника Народне скупштине, чији је резултат доношење бројних закона који су допринели бољем животу грађана Србије, само су део искуства и активности које су га квалификовале за функцију потпредседника Владе и министра унутрашњих послова.

У претходном мандату, уз велику помоћ и подршку тадашњег председника Владе Србије Александра Вучића, спровео је бројне реформе у Министарству унутрашњих послова и унапредио услове рада припадника полиције набавком нових униформи, возила и опреме.

Добитник је награде „Најевропљанин 2013” у области политике због резултата остварених у унапређивању и промоцији европских стандарда парламентарне демократије, као и награде „Капетан Миша Анастасијевић” за допринос позитивном имиџу Србије.

Добитник је бројних признања иностраних министарстава унутрашњих послова као знак одличне сарадње са српском полицијом.

Као председник Народне скупштине остао је, између осталог, познат по својој борби и залагању за труднице и мајке. На његов предлог усвојен је Закон о остваривању права на здравствену заштиту деце, трудница и породиља. Такође, покренуо је и познату акцију „Приоритет за децу и труднице”, која и данас живи.

Једна од његових бројних иницијатива, као министра унутрашњих послова, била је увођење програма „Основи безбедности деце” у први, четврти и шести разред у основне школе у Србији, са жељом да деца већ у раном узрасту буду едукована о свим изазовима и опасностима којима могу бити изложена, и како да се са њима изборе.

На његову иницијативу маја 2018. године подигнуто је спомен-обележје припадницима Министарства унутрашњих послова који су погинули на дужности. То је први споменик у знак сећања на страдале полицајце. Такође, иницирао је и измену Закона о полицији чиме је уведен правни основ за пријем у радни однос деце погинулих и рањених припадника МУП-а.

Иницирао је и увођење института „три ударца“ у Кривични законик Републике Србије који је донео оштрије кажњавање повратника у извршењу кривичних дела.

Оснивач је Српске напредне странке, члан њеног Председништва и председник Градског одбора Београд.

Говори енглески и руски језик.

МАЈА ГОЈКОВИЋ

Маја Гојковић је рођена 22. маја 1963. године у Новом Саду. Дипломирала је на Правном факултету Универзитета у Новом Саду 1987. године, а правосудни испит положила 1989. године. Каријеру адвоката је започела у породичној адвокатској канцеларији, коју је основао њен отац Мита Гојковић.

Поседује богато парламентарно искуство од 1992. године, када је први пут постала један од најмлађих народних посланика све до 2020. године када је завршила други мандат председника Народне скупштине Републике Србије.

Од 1996. до 2000. године била је и посланик у Скупштини Аутономне покрајине Војводине.

Обављала је функцију министра без портфеља Владе Републике Србије од 1998-1999. године, а након тога и функцију потпредседника Владе Савезне Републике Југославије од 1999-2000. године.

На непосредним изборима у септембру 2004. године изабрана је за градоначелницу Новог Сада, и тако постала прва жена градоначелник у историји града.

Од маја 2012-2014. године Маја Гојковић је била народни посланик у Народној скупштини Републике Србије, чланица Одбора за спољне послове и Одбора за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу.

Од 2014-2016. године, први пут је изабрана на функцију председника Народне скупштине Републике Србије и председника Одбора за права детета.

Након парламентарних избора 2016. године поново је изабрана за председницу Народне скупштине Републике Србије. У том сазиву Народне скупштине налазила се на челу Одбора за културу и информисање, Одбора за права детета и Одбора за заштиту животне средине.

На челу делегације Скупштине Србије у Интерпарламентарној унији (ИПУ) била је од 2014. године и током свог мандата омогућила је да Београд добије организацију 141. Скупштине ИПУ, која је окупила 77 председника парламената и више од 2000 парламентарца из читавог света. Гојковић је председавала 141. скупштином Интерпарламентарне уније која по величини, значају и резултатима спада у најуспешније пленарне скупове Интерпарламентарне уније, ове најстарије међународне парламентарне организације.

Оба мандата председника Народне скупштине обележио је снажан развој међупарламентарне сарадње на билатералном и мултилатералном плану.

Остварила је велики број историјских посета у регионалним и светским оквирима и ојачала основ и даљи развој институционалне међупарламентарне сарадње бројним споразумима и меморандумима.

Маја Гојковић је била члан Женске парламентарне мреже од њеног оснивања у Народној скупштини Републике Србије и својим активним учешћем и залагањем допринела већем учешћу жена у политичком и друштвеном животу Србије.

Иницијатор је бројних пројеката од широког друштвеног значаја и подршке осетљивим групама, као што су “Жене живе и на селу” и “ Нисте сами ”, са циљем превазилажења предрасуда према младим особама са проблемима менталног здравља и инвалидитета.

Осим посвећености питањима родне равноправности и подршке осетљивим групама, снажно се залаже и за развој свести о значају заштите животне средине.

Активно говори енглески и немачки и служи се италијанским језиком.

СИНИША МАЛИ

Рођен је 1972. године у Београду. Основну и средњу школу – Пету београдску гимназију, завршио је у Београду. Дипломирао је и магистрирао на Економском факултету Универзитета у Београду. Током основних студија, добио је награду као студент генерације, да би по завршетку студија добио награду за најбољи дипломски рад.

Као Ron Brown стипендиста, 1999. године је магистрирао на Washington University у Сент Луису, Сједињене Америчке Државе (САД), смер финансије (Master of Business Administration диплома). Током студија је радио као асистент на пет предмета из области пословних финансија. Након студија је примио награду као најбољи студент у области финансија, као и награду да је међу 10 одсто најбољих студената на топ 20 пословних школа у САД те године.

Био је градоначелник Београда од априла 2014. до маја 2018. године. Претходно је обављао функцију председника Привременог органа Града Београда. Пре него што је постао градоначелник, био је специјални саветник за привреду и финансије у Влади тадашњег премијера Републике Србије Александра Вучића.

Претходно је био финансијски саветник у приватном сектору, где је радио у неколико приватних предузећа која су се бавила саветовањем у области финансијских услуга. Радио је као консултант у компанији „Deloitte & Touche” у Београду и Прагу, где се специјализовао за област куповине и продаје предузећа, финансијски консалтинг, финансијско реструктурирање и консолидацију пословања у приватним и јавним предузећима.

Радио је у „Credit Suisse First Boston u Mergers & Acquisitions Group” у Њујорку.

Године 2001. постављен је за помоћника министра за приватизацију у Министарству за привреду и приватизацију Владе Републике Србије. Крајем те године прелази у Агенцију за приватизацију, где је био директор Центра за тендерску приватизацију. На тој функцији остаје до краја 2003. године.

На позицију министра финансија први пут долази у мају 2018. године, као признат финансијски стручњак, који је радио за највеће светске консултантске компаније, али и као градоначелник који је покренуо и спровео обиман програм финансијске консолидације у Граду Београду, где је преполовио дуг града и значајно смањио буџетски дефицит. За време његовог мандата Београд је по први пут добио кредитни рејтинг, који према извештају рејтинг агенције Мудис износи БА3.

Као министар финансија, иницирао је низ мера и активности које су допринеле убрзаном привредном расту Републике Србије, који је за време његовог мандата био међу највишима у Европи. Србија је три године заредом имала суфицит у буџету, а јавни дуг под контролом и на нивоу од 52% БДП-а. Министарство финансија је предложило законе који имају за циљ стварање бољег пословног окружења, а Мали је иницирао и снижавање пореског оптерећења на зараде, које се смањивало три године за редом. Са таквим добрим резултатима, Србија је спремно дочекала кризу изазвану пандемијом коронавируса, и донела свеобухватни пакет мера вредан 5,8 милијарди евра за подршку привреди и грађанима, што износи 12,5% БДП-а. Економске мере Србије похвалиле су међународне финансијске институције, истакавши да је на тај начин спашена привреда, а рејтинг агенције су задржале ниво постојећег кредитног рејтинга. У току пандемије, незапосленост је пала на историјски низак ниво од 7,3%, а просечна плата је први пут премашила 500 евра.

Носилац је звања Chartered Financial Analyst (CFA) и члан CFA Institute, Serbian Business Angels Network, Fulbright Alumni Association of Serbia i British-Serbian Business Club. Такође, носилац је лиценце портфолио менаџера, коју издаје Комисија за хартије од вредности Републике Србије.

Јуна 2017. године, као полазник VI класе, завршио је Високу школу безбедности и одбране и стекао највиши ниво каријерног усавршавања у Војсци Републике Србије.

У септембру 2019. године положио је први део испита, неопходан за добијање лиценце Chartered Alternative Investment Analyst (CAIA).

Добитник је награде „Најевропљанин 2014” за пројекат развоја и реконструкције Београда. Европски покрет у БиХ му је 2017. године доделио признање „Најтолерантнији град у региону”.

Активно се бави спортом. Почасни је носилац црног појаса у теквондоу 5. дан за допринос развоју спорта. Редовни је учесник полумаратонских трка у оквиру Београдског маратона, а у новембру 2018. године истрчао је маратонску трку од 42 км у Атини. У септембру 2019. године истрчао је и Берлински маратон. Добитник је ордена Великогученика Крагујевачких првог реда, који му је, уз благослов патријарха српског Иринеја, у октобру 2019. године уручио Владика Шумадијски Јован.

Течно говори енглески језик, служи се грчким и учи кинески језик.

АНЂЕЛКА АТАНАСКОВИЋ

Рођена је 24.10.1958. године у Трстенику, где је завршила основну и средњу техничку школу. Машински факултет у Београду - одељење у Краљевићу уписала је 1977. године као

стипендиста Прве петолетке Трстеник . Исти је завршила 1982.године када је и засновала радни однос у тада Основној организацији удруженог рада - Наменска производња , као елитној организационој јединици некадашњег гиганта Прве петолетке , из које је након својинских трансформација, почетком 90-тих година прошлог века, настало садашње Привредно друштво за производњу наменских производа ППТ-Наменска АД.

Каријеру машинског инжењера започела је као технолог- стручни сарадник , да би убрзо била унапређена у самосталног пројектанта технологије за производњу најзначајних производа наменске индустрије почев од делова и склопова који су се уграђивали у борбена средства копнене војске па до компоненти за потребе ваздухопловног војног и цивилног програма.

Почетком 2001.године постаје -Управник технологије и интезивно ради на организовању израде технолошке документације и процедура везаних за производњу делова и компоненти НВО. Годину дана касније , именована је за директора Сектора контроле квалитета са задатком да креира политику квалитета , имајући у виду нове захтеве тржишта. Са места директора Сектора контроле квалитета 2012.године одлази на послове заменика директора ППТ-Наменска АД , а две године касније постаје , најпре помоћник Извршног директора а затим и Генерални директор ППТ-Наменска АД.

Доласком на чело овог привредног друштва , у релативном кратком периоду успела је да од једне фабрике са бројним проблемима , створи модерну , тржишно оријентисану компанију , која из године у годину бележи раст производње.

Анђелка Атанасковић, поред професионалног рада у ППТ-Наменској , почев од 2017.године као Председник парламента привредника Расинског округа Привредне коморе Србије, активно учествује у креирању привредне активности Расинског округа. Због доприноса развоју привреде Расинског округа добила је неколико награда од којих су најзначајније:

2017.г. НАГРАДА ПРИВРЕДНЕ КОМОРЕ СРБИЈЕ ЗА ПОСЛОВНОГ ЛИДЕРА , награду је доделила Привредна комора Србије

2020.г. Компанија „ППТ Наменска“ Трстеник добија награду „Капетан Миша Анастасијевић“ за најбољу компанију у Расинском округу

Успеси на привредном плану нису остали незапажени и у ширем региону тако да је 2017.године , према мишљењу Асоцијације комора , проглашена за најменаџера југоисточне Европе.

Свој допринос је дала и процесу оживљавања производње у Фабрици делова у Лепосавићу, због чега је добила Октобарско признање Општине Лепосавић.

Брига за ширу друштвену заједницу , изражена кроз покретање привредне активности, помоћ локалној самоуправи и учешће у бројним хумантираним акцијама , номиновали су је за награду почасног грађанина Општине Трстеник у 2018.години.

Удата је и мајка је двоје деце.

ИРЕНА ВУЈОВИЋ

Ирена Вујовић, дипломирани економиста – мастер, рођена је 1983. године у Београду.

У Српској напредној странци је од 2008. године. Чланица је Председништва и председница Надзорног одбора СНС.

Током своје политичке каријере у два мандата је изабрана за народну посланицу у Скупштини Републике Србије (2012. и 2014. године).

За време обављања дужности народне посланице била је чланица Одбора за административно - буџетска и мандатно - имунитетска питања, Одбора за привреду, регионални развој, трговину, туризам и енергетику, председница Одбора за спољне послове (у другом мандату), као и шефица сталне делегације Парламентарне скупштине Црноморске економске сарадње и председница Групе пријатељства са Азербејџаном.

Од 2014. до 2016. године била је помоћница градоначелника Београда за област друштвених делатности.

За председницу Градске општине Савски венац изабрана је 2016. године. Током мандата на челу централне београдске општине остварила је запажене резултате.

Председница је Савета за родну равноправност Града Београда од оснивања овог тела 2015. године.

Говори енглески и руски језик.

ТОМИСЛАВ МОМИРОВИЋ

Рођен 17.10.1983. године у Београду.

Дипломирао на Правном факултету Универзитета у Београду, где је био студент-продекан, члан Савета факултета и члан Савета универзитета. Од 2007. године, запослен у породичном предузећу Мона д.о.о, који су основали његови родитељи. Убрзани развој хотелске делатности ова породична компанија почиње 2011. године, издвајањем компаније Мона Hotel Management д.о.о. Од оснивања нове компаније обавља функцију генералног директора фирме Мона Hotel Management под чијом управом су три хотела (хотел Златибор Мона на Златибору, хотел Јавор у Кушићима, хотел Арго у Београду) и један резиденцијални објект Вила Белла у Будви.

Активни учесник у пословном удружењу ХОРЕС, где се од 2013. године налази на позицији председника скупштине ХОРЕС (Удружење хотелијера и ресторатера – Пословно удружење хотелско угоститељске привреде), а од 2009. до 2013. обављао је функцију председник УО ХОРЕС.

Породица Момировић активна је у хуманитарном раду, а заједно са Епархијом будимљанско-никшичком установила је угледну књижевну награду “Извиискра Његошева”.

Од 2016. године ступа на позицију председника компаније Мона Hotel Management д.о.о.

Након само годину дана започета је изградња новог хотела на Дорћолу (Мона Плаза) чиме је реализована највећа инвестиција у историји компаније.

Није члан ни једне странке. Говори енглески језик. Ожењен, двоје деце.

ТАТЈАНА МАТИЋ

Рођена је 2. јула 1972. године у Београду, где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је на Филолошком факултету Универзитета у Београду и стекла звање професора српског језика и књижевности.

Маја 2014. именована је за државног секретара у Министарству трговине, туризма и телекомуникација. Пosaо руководиоца Радне групе за реализацију завршних активности пројекта „Прелазак са аналогног на дигитално емитовање земаљског ТВ сигнала“ обављала је од јула исте године. Од марта 2015. била је члан Комисије Републике Србије за сарадњу са Организацијом Уједињених нација за образовање, науку и културу UNESCO-а у области информационих технологија и информационог друштва. Јуна исте године именована је и за руководиоца Радне групе за дефинисање националне широкопојасне мреже. Ангажована у координационом телу за процес придруживања ЕУ, поглавља 3 и 10, од септембра 2015. године, као председник преговарачких група – Право оснивања и Слобода пружања услуга и информационог друштва и медија. Од јануара 2016. године је члан Европске стратешке групе за дигитални развој, а од марта је координатор Програма економских реформи – ЕРП 2016-2018.

Од јула 2012. до априла 2014. године обављала је функцију државног секретара Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, где је пружала подршку министру у руковођењу људским, финасијским и другим ресурсима, координирала рад интерних јединица министарства спољне и обављала координацију са другим државним институцијама и међународним организацијама. Током овог периода вршила је функције руководиоца Радне групе за праћење процеса преласка са аналогног на дигитално емитовање телевизијског сигнала у Србији, председника Преговарачке групе за пословно настањивање и слободу пружања услуга, Преговарачке групе за конкуренцију и председник Преговарачке групе за заштиту потрошача и заштиту здравља Координационог тела за процес приступања Републике Србије Европској унији. Обављала послове председника Савета за безбедност производа и била члан УО Фонда за развој Републике Србије.

У периоду од 2007. до 2012. године вршила је функцију секретара Министарства рада и социјалне политике. Поред подршке министру у руковођењу људским, финасијским и другим ресурсима, координирала је рад интерних јединица Министарства рада и социјалне политике. Била је члан Заједничког тела за припрему Оквира за стратешко усклађивање и Пројектне групе за израду Акционог плана за спровођење реформе државне управе у Републици Србији за период 2009. до 2012. године. Именована је за Пројектног администратора за Пројекат ДИЛС – „Пружање унапређених услуга на локалном нивоу“. Истовремено, била је надлежна за програме помоћи (СПО) као ИПА службеник и

Руководилац тела одговорног за приоритетну осу/мере у Министарству рада и социјалне политике у припреми децентрализованог система управљања ЕУ фондовима. У оквиру ових надлежности била је одговорна за представљање, управљање и надзор послова у оквиру ИПА; руковођење пословима и активностима ИПА јединице под децентрализованим системом управљања ЕУ фондовима; обављање хоризонталне функције службеника задуженог за Декларацију о управљању.

Од 2005. до 2007. године била је директор Координационог тела за општине Прешево, Бујановац и Медвеђа, где је била надлежна за управљање и координацију рада Службе.

У периоду од 2004. до 2005. године постављена је за шефа кабинета Координационог центра Србије и Црне Горе и Републике Србије за Косово и Метохију, задужена за организацију и координацију рада, протокол и међународну сарадњу.

Од 2002-2004. године, обављала је функцију помоћника шефа кабинета потпредседника Владе Републике Србије и Координационог центра СРЈ и РС за Косово и Метохију.

Од децембра 2001. до септембра 2002. године била је на позицији маркетинг менаџера компаније "Вилиам Грантс – МПС Гроуп" у Београду.

У периоду од фебруара до новембра 2001. године, била је помоћник директора компаније "Панасониц" у Србији.

Стручна усавршавања:

март – јули 2010. године, Тренинг тренера за ИПА III и IV компоненту; Пројекат финансиран од стране ЕУ -"Project Preparation and TA Facility to Reinforce Administrative Capacity in Serbia" – похађала 4 модула: Project generation – Major projects; Financial Management; Procurement Rules; Human Resource Development Operational Programme – management and implementation.

децембар 2009. године "Анализа ризика и управљање ризицима"

октобар 2006. године "Антидискриминација, заштита људских и мањинских права, систем превенције и решавања спорних питања, спорова и конфликта"

јун – јули 2005. године, Програм "Жене лидери", у организацији US State Department-a

Говори енглески језик и руски језик.

МАЈА ПОПОВИЋ

Рођена у Београду, 17.03.1972. године.

Основну школу је завршила у Београду. Средњу школу је завршила у Шпанији – на енглеком колеџу Valeares international school где се настава одржавала на шпанском и енглеском језику, где сам била ђак генерације.

Правни факултет у Београду је уписала 1989. године и исти завршила у року у својој 21. години. Те године сам била је најмлађи свршени студент на Правном факултету у Београду. Положила је правосудни испит 1996. године у Министарству правде Републике Србије. Дипломске академске студије Мастер на Правном факултету у Новом Саду положила са просечном оценом 9.80 и стекла стручно звање Дипломирани правник Мастер.

Од 27.01.1994. године до 28.02.1995. године радила је као адвокатски приправник у Адвокатској канцеларији Весне Кушић, након чега је од 01.03.1995. године до 31.05.1998. године радила као судијски приправник и судијски сарадник у Окружном суду у Београду.

Маја 1998. године у својој 26. години изабрана је за судију Првог општинског суда у Београду као најмлађи судија икада изабран у нашој земљи. Поступала је као истражни судија и као председник већа у грађанском одељењу.

Од 01.01.2000. године до 01.10.2012. године радила је као адвокат у сопственој Адвокатској канцеларији.

Заступала је правна и физичка лица у свим материјама пред редовним и трговинским судовима, у кривичним, трговинским, грађанским и ванпарничним предметима. Бранила је окривљене у предметима високотехнолошког криминала, као и у предметима пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду за организовани криминал.

Од 01.10.2012. до 01.10.2014. била је запослена у Градском заводу за хитну медицинску помоћ као помоћник директора за немедицинске послове.

Дана 10.10.2014. године запослила се у Безбедносно-информативној агенцији. Током службе у Агенцији била је распоређена у Управи за међународну сарадњу – одељење за контакте са страним безбедносно-обавештајним службама и институцијама - групе Америка и Европа, као главни инспектор. Након тога распоређена је у Управу за људске ресурсе, системско-правне, имовинске и стамбене послове на место начелника одељења за системско правне, нормативне, имовинско правне и стамбене односе.

Дана 01.08.2015. године распоређена је на место шефа кабинета директора Безбедносно-информативне агенције. Врсте и деликатност послова који спадају у делокруг рада шефа кабинета директора БИА претпостављају висок ниво посвећености како радном месту у професионалном смислу тако и држави у патриотском смислу, те исте имајући у виду број и разноликост, нису подобне за набрајање у биографији.

Од 10.02.2018. године распоређена је на место саветника директора Безбедносно-информативне агенције на ком радном месту се и даље налазим у статусу ОСЛ.

Дана 5.10.2020. године распоређена је на место специјалног саветника директора Безбедносно-информативне агенције на ком радном месту се и даље налази у статусу ОСЛ.

Говори енглески, шпански, италијански и француски језик.

Положила TOELF испит знања енглеског језика – највиши ниво знања енглеског језика за особе са неенглеског говорног подручја.

Удата и мајка двоје малелотне деце.

МАРИЈА ОБРАДОВИЋ

Рођена 24. јуна 1974. у Крушевцу.

Образовање:

- Основно образовање стиче у Краљеву
- Педагошка академија у Крушевцу
- Учитељски факултет у Београду
- Дипломатска академија Министарства спољних послова Републике Србије
- Високе студије безбедности и одбране, 9.класа, Школа националне одбране, Војна академија

Сертификати:

- “Tailored Seminar on National Security Strategy for Members of Parliament”
Европски центар за безбедносне студије „George C. Marshall”, Немачка
- “Скупштинска контрола и надзор сектора безбедности” Високе студије безбедности одбране, Школе националне одбране, Војна академија
- Говори енглески језик.
- Са породицом, живи и ради у Београду.

Професионална каријера:

- 1991-1994. године - новинарка Радио-телевизије Крушевац
- 1994-2008. године - новинарка и уредница ЈП “Ибарске новости” и РТВ Краљево
- 2008-2012. године - Информативна служба Српске напредне странке
- 2012-2015. године - чланица Програмског одбора РТС-а
- 2012-2014. године - народна посланица у Скупштини Републике Србије
 - Чланица Одбора за спољне послове
 - Чланица Одбора за културу и информисање
 - Чланица Делегације у Интерпарламентарној унији
 - 2013. оснивач и координаторка Женске парламентарне мреже
- 2014-2016. године - народна посланица - други мандат
 - Председница Одбора за одбрану и унутрашње послове
 - Потпредседница Парламентарне скупштине Савета Европе
 - Чланица Одбора за спољне послове

- Чланица Одбора за европске интеграције
- Координаторка Женске парламентарне мреже
- 2016- 2020. године - народна посланица - трећи мандат
 - Председница Одбора за одбрану и унутрашње послове
 - Потпредседница Парламентарне скупштине Савета Европе
 - Чланица Одбора за спољне послове
 - Чланица Одбора за контролу служби безбедности
 - Чланица Одбора за културу и информисање
 - Координаторка Женске парламентарне мреже
- 2020. године - народна посланица - четврти мандат

ГОРДАНА ЧОМИЋ

Рођена 16.06.1958, Нови Сад, народна посланица од 2000 до 2020, бира на листи Демократске странке, потпредседница Народне скупштине републике Србије 2001-2004 и 2008-2020.

Студирала на Природно математичком факултету, Институт за физику и радила на Универзитету у Новом Саду, Факултет техничких наука, на предметима физика и квантна механика (1984-1999)

Као чланица Демократске странке, била је задужена за изборе у Новом Саду 1996, била председница Покрајинског одбора ДС за Војводину (1998-2001), потпредседница ДС (2001-2004 и 2014-2016) и посланица у скупштини Аутономне покрајине Војводине (1996-2004)

Од 13. маја 2020 није чланица ниједне политичке странке.

Била је председница Одбора за спољњу политику НСРС (2004-2008), као и чланица делегације НСРС у парламентарној скупштини ОЕБС где је бира на за Известноца Комитета за људска права, демократију и хуманитарна питања од 2006 до 2016.

Била је заменица председника Одбора за уставна питања и законодавство, чланица Одбора за европске интеграције и Одбора за заштиту животне средине.

Као оснивачица Женске парламентарне мреже Народне скупштине и припадница женског покрета у Србији имала је улогу у борби за једнакост, репрезентативност и равномерно учешће жена на свим местима одлучивања у друштву у Србији.

У октобру 2019 на 141 ИПУ генералној скупштини одржаној у Београду изабрана је за председницу Женског парламентарног форума ИПУ.

У фебруару 2020 предложила је амандмане на два изборна закона, за национални и локални ниво са обавезном квотом од 40% мање заступљеног пола, владајућа коалиција се сагласила са изменама и оне су на снази у Србији.

Удата, четворо деце.

Говори енглески.

Привржена дијалогу, европским интеграцијама Србије, владавини права, култури људских права, регионалној сарадњи и изградњи стабилног мира и развоја у Србији и региона, уз равноправно учешће и жена и мушкараца као доносилаца одлука о заједничкој будућности.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН

Рођен је 1972. године у Новом Саду. Завршио је Правни факултет у Крагујевцу. Ожењен је Наташом и отац је два сина, Сергеја и Олега.

Био је помоћник директора маркетинга у фирми „Супер прес“ од 2000. до 2002. године. Након тога, од 2003. до 2007. године био је директор маркетинга у фирми „Color press“, а заменик генералног директора „Color media international“ од 2007. до 2012.

Био је одговорни уредник недељника „Печат“ и колумниста у више дневних и недељних листова.

Аутор је четири књиге, од којих су две преведене на руски језик, а једна на шпански језик.

Биран је два пута за народног посланика у Народној скупштини Републике Србије, за одборника у Скупштини града Београда и одборника у општини Раковица.

За директора Канцеларије за Косово и Метохију изабран је у августу 2012. године. Ту функцију је обављао до септембра 2013. године, када је биран за министра без портфеља задуженог за Косово и Метохију. На тој функцији је остао до априла 2014. године.

У априлу 2014. биран је за министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања.

У јуну 2015. године биран је за председника Радне групе за решавање проблема мешовитих миграционих токова, коју је формирала Влада Републике Србије.

У августу 2016. године добио је нови мандат на челу Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања.

У мају 2017. године именован за председника српског дела Мешовитог комитета са

Републиком Грчком.

Дужност министра одбране обављао је од јуна 2017. до октобра 2020. године.

Успешно је, као полазник 6. класе, завршио Високу школу безбедности и одбране, највиши ниво каријерног усавршавања у систему нашег војног школства.

Министар Вулин одликован је Орденом заставе Републике Српске са златним венцем, Медаљом Министарства одбране Руске Федерације за лични допринос у организацији Војне параде у Москви поводом обележавања 75. годишњице победе у Другом светском рату и Споменицом Федералне службе Руске Федерације за остварену војно-техничку сарадњу.

Министру одбране Александру Вулину, начелник Генералштаба Војске Србије генерал Милан Мојсиловић уручио је официрску сабљу у знак признања за допринос у јачању Војске Србије.

Александар Вулин је добитник више значајних признања: „Човек међу људима“ Комесаријата за избеглице и миграције Републике Србије, „Видовданске повеље“, за изузетан допринос и афирмацију Универзитета у Приштини (са седиштем у Косовској Митровици), Златне плакете Министарства одбране, за изузетно ангажовање и допринос сарадњи два министарства, као и статуе „Златни грифон“, највишег признања Противтерористичке јединице, које се додељује високим државним званичницима за подршку тој јединици.

Патријарх српски Иринеј одликовао је Канцеларију за Косово и Метохију Владе Републике Србије и Александра Вулина, који је био на њеном челу, Орденом Светог Саве првог реда.

Александар Вулин је проглашен за почасног грађанина Витине, Лепосавића, Зубиног Потока и Косовске Митровице.

НИКОЛА СЕЛАКОВИЋ

Рођен 30. априла 1983. године у Ужицу.

Завршио Шесту београдску гимназију и основне и мастер студије на Правном факултету Универзитета у Београду, на коме је тренутно докторанд. Завршио је Високе студије одбране и безбедности као припадник осме класе.

Од 2009. до 2012. године запослен је на Правном факултету Универзитета у Београду, као асистент на Катедри за правну историју и држи наставу на предметима Упоредна правна традиција, Српска правна историја и Реторика.

Члан је и оснивач Српске напредне странке у којој је обављао функције координатора Правног савета, члана Председништва (од 2012. године), потпредседника Главног одбора (2014-2016).

Обављао је дужност министра правде и државне управе у Влади Републике Србије у периоду од 2012. до 2014. године, а потом министра правде у периоду 2014. до 2016. године. Одлуком председника Републике Александра Вучића 31. маја 2017. године постављен је на функцију генералног секретара председника Републике, коју је обављао до 27. октобра 2020. године.

Селаковић припада српском народу и по вероисповести је православни хришћанин.

Говори енглески и активно се служи француским и италијанским језиком.

Ожењен је Милицом, са којом има Лазара, Василија и Љубицу.

ЈАДРАНКА ЈОКСИМОВИЋ

Рођена је у Београду 1978. године, где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је као студент генерације (9,69) на Факултету политичких наука у Београду 2001/2002. године на смеру Међународни односи. Мастер студије је завршила на Факултету за економију и политичке науке на Универзитету „Алфа“ у Београду 2013. године. Тренутно похађа докторске студије политикологије на Факултету политичких наука Универзитета у Београду.

Каријеру је започела као демонстратор на Факултету политичких наука од 2002. до 2005. године на предметима „Дипломатија и дипломатска историја“ и „Економија транзиције“.

У Српској радикалној странци је од 2006. до 2008. године радила као сарадник за међународне односе Александра Вучића.

Један је од потписника-оснивача Српске напредне странке 2008. године.

Од 2008. до средине 2009. године радила је у Народној скупштини Републике Србије као стручни сарадник посланичке групе „Напред Србија“.

Од средине 2009. до 2012. године била је уредник општинског гласила „Земунске новине“.

Била је учесник ЕУВП (Еуропеан Виситорс Программе) – програма за упознавање са институцијама Европске уније, Брисел/Стразбур 2009. године.

У мају 2012. године изабрана је за народног посланика у Народној скупштини Републике Србије са листе Српске напредне странке. У Скупштини Србије обављала је дужност председника Одбора за контролу служби безбедности. Током њеног председавања значајно су унапређени контролни механизми рада овог Одбора над службама безбедности.

Била је и члан Одбора за европске интеграције, члан Заједничког одбора за стабилизацију и придруживање, члан Сталне делегације при парламентарној скупштини Савета Европе, шеф делегације Централноевропске иницијативе, као и председник Групе пријатељства са Турском.

За министра без портфеља задуженог за европске интеграције и Националног ИПА координатора и координатора донаторске и развојне помоћи у Влади Републике Србије први пут је изабрана 27. априла 2014. године. Након ванредних парламентарних избора, 11. августа 2016. године, реизабрана је за министра без портфеља задуженог за европске интеграције и Националног ИПА координатора и координатора донаторске и развојне помоћи.

2017. године, формирањем Министарства за европске интеграције, Јадранка Јоксимовић је изабрана на функцију министра за европске интеграције и Националног ИПА координатора и координатора донаторске и развојне помоћи у Влади Републике Србије.

Члан је Председништва и Главног одбора Српске напредне странке. Одлуком председника странке именована је за интернационалног секретара Српске напредне странке. Стални је представник Српске напредне странке у Политичкој скупштини Европске народне партије.

На састанку Извршног одбора женског огранка Међународне демократске уније (ИВДУ), који је одржан у децембру 2019. године у Вашингтону, Јоксимовић је једногласно изабрана за једну од потпредседница Међународне демократске уније жена (ИВДУ).

Добитник је бројних награда различитих организација цивилног друштва и институција. Говори енглески језик, служи се немачким језиком.

Отац је Теодора, Виктора и Лоле.

ДР ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР

Рођен је 3. августа 1971. године у Београду. Основну и средњу школу завршио је у Београду са одличним успехом. По завршетку средње школе уписао је Медицински факултет у Београду, који је завршио у школској 1996/97. години. Наредне године је завршио приправнички стаж у Клиничком центру Србије, након чега је за област специјализације на матичном факултету одабрао општу хирургију и положио је специјалистички испит 2003. године. Током студија, али и по њиховом завршетку, учествовао је у изради више научноистраживачких радова као аутор и коаутор.

Докторске студије из области медицинске епидемиологије уписао је 2008. године на Медицинском факултету Универзитета у Београду, а докторску дисертацију одбранио је 2015. године.

Специјалистички курс из хепатобилијарне хирургије завршио је 2001. године у Лондону у болници Хаммерсмитх, где се усавршавао и током 2006. године. На Универзитету Кинг'с цоллеге у Лондону завршио је специјалистички курс из трансплантационе хирургије 2011. године, а током 2012/2013. године усавршавао се у области трансплантационе хирургије јетре у КБЦ Меркур у Загребу.

У звање клиничког асистента за предмет хирургије, на Медицинском факултету Универзитета у Београду, изабран је 2012. године а у звање доцента изабран је 2019. године

Запослен је на Клиници за Ургентну хирургију, Ургентног центра, Клиничког центра Србије, а од 2010. године обављао је функцију начелника Интензивне неге, на одељењу Хирургије И. Функцију директора Ургентног центра, Клиничког центра Србије и помоћника директора Клиничког центра Србије за медицинска питања, обављао је од августа 2012. године. На место начелника Одељења за трансплантацију постављен је 2013. године.

Током обављања функције директора Ургентног центра, Клиничког центра Србије, формирао је Одељење за трансплантацију јетре и предводио је тим који је урадио прву трансплантацију јетре у Ургентном центру. Основао је мултидисциплинарни онколошки конзилијум, формирао Одељење за добровољно давање крви, као и Траума центар Ургентног центра на Копаонику. Својим личним залагањем допринео је набавци неопходне медицинске опреме у Ургентном центру.

Постављен је на позицију министра здравља Републике Србије 27. априла 2014. године, а на исту позицију изабран је и 11. августа 2016, као и 29. јуна 2017. године.

Говори енглески језик. Ожењен, двоје деце.

ДР ДАРИЈА Б. КИСИЋ ТЕПАВЧЕВИЋ

Рођена је 20.08.1975. године у Сарајеву. Медицински факултет у Београду уписала је шк. 1994/1995. године, а завршила је 2001. године са просечном оценом 9,60. Обавезни лекарски стаж обавила је током 2001. и 2002. године на Војномедицинској академији у Београду, а стручни испит положила у септембру 2002. године.

Последипломске магистарске студије из епидемиологије уписала је шк. 2002/03. године на Медицинском факултету у Београду. Усмени магистарски испит положила је јуна 2005. године са оценом 10, а магистарски рад одбранила је јуна 2006. године. Докторску дисертацију под називом "Предиктивна вредност квалитета живота у процени исхода болести код болесника са мултиплом склерозом" одбранила је на Медицинском факултету у Београду 14. маја 2010. године.

Специјализацију из епидемиологије на Медицинском факултету у Београду уписала је маја 2004. године, а завршила јуна 2008. године са оценом одличан. Субспецијализацију из епидемиологије незаразних болести на Медицинском факултету у Београду завршила је децембра 2017. године.

Запослена је на Институту за епидемиологију, Медицинског факултета, Универзитета у Београду од фебруара 2002. године када је изабрана у звање асистента приправника за ужу научну област Епидемиологија. У мају 2007. године изабрана је у звање асистента, а у исто звање је реизабрана у јуну 2010. године. У фебруару 2011. године

изабрана је у звање доцента, а у сто звање је реизабрана у мају 2016. године. Од јуна 2017. године налази се у звању ванредног професора за ужу научну област Епидемиологија.

Од фебруара 2019. године држи наставу из области епидемиологије и на Медицинском факултету у Косовској Митровци.

Од 2015. године члан је Републичке стручне комисије за екологију, а исте године постала је и члан Председништва епидемиолошке секције.

Коауторка је у шест књига из области медицине. Укупан број објављених научних радова са СЦИ листе је 122.

Од децембра 2017. године запослена је у Институту за јавно здравље »Др доктор Милан Јовановић Батут« на месту заменика директора.

Чита, пише и говори енглески језик.

Мајка једног детета.

РАДОМИР РАТКО ДМИТРОВИЋ

Радомир Ратко Дмитровић рођен је 1958. године, у Костајници, где је завршио гимназију а право и новинарство студирао је у Београду и Загребу. Професионални новинар је пуних 40 година. Уз остало, био је дописник дневног листа Политика и недељника НИН из Загреба, коментатор на РТС-у, главни и одговорни уредник недељника Аргумент, главни и одговорни уредник дневног листа Вести, из Франкфурта. У периоду 2013-2017 био је генерални директор и главни уредник Компаније Новости. Покретач је београдске РАС телевизије.

Радио је у Влади Зорана Ђинђића, као саветник потпредседника Владе, Небојше Човића, те као шеф Информативне службе Координационог центра за Косово и Метохију.

Упоредо с пословима у новинарству Дмитровић се две деценије интензивно бави демографијом, проблемима с којима се Србија и Срби суочавају на основу све већег морталитета у односу на природни прираштај нашег народа. У том оквиру настоји да сагледа позицију породице, као основне ћелије друштва, њене могућности, перспективе или ограничења у условима урбаног односно руралног окружења.

Дмитровић је активан и на пољу литературе и публицистике. Објавио је обимно публицистичко дело; Крст на крижу, те роман "Бележница професора Мишковића" по којем је снимљена телевизијска серија, чије приказивање почиње ускоро.

Ожењен је, живи у Београду и има две кћерке.

ВАЊА УДОВИЧИЋ

Рођен је 1982. године у Београду. Завршио је Једанаесту београдску гимназију – спортско одељење, а затим и Факултет организационих наука - дипломирани је инжењер организационих наука.

Капитен је ватерполо репрезентације Србије од 2009. до септембра 2013, када ступа на функцију министра омладине и спорта у Влади Републике Србије. Више пута је проглашаван за једног од најбољих ватерполиста света, а за репрезентацију је одиграо 284 утакмице и постигао 330 голова.

Са репрезентацијом је освојио: на светским првенствима две златне (2005. и 2009. године), једну сребрну (2011. године) и једну бронзану медаљу (2003. године); на европским првенствима три златне (2003, 2006. и 2012. године), једну сребрну (2008. године) и једну бронзану медаљу (2010. године); на светским куповима једну златну (2010. године) и једну бронзану медаљу (2002. године); у Светској лиги седам златних (2005, 2006, 2007, 2008, 2010, 2011. и 2013. године), једну сребрну (2004. године) и једну бронзану медаљу (2009. године); на Медитеранским играма једну златну медаљу (2009. године). На Олимпијским играма са репрезентацијом освојио је једну сребрну (2004. године) и две бронзане медаље (2008. и 2012. године). Играо је у клубовима Партизан, Јадран, Посилипо, Про Реко, Младост, Раднички.

Председник је Фонда за младе таленте Републике Србије и Савета за младе, члан Савета за реформу државне управе, Савета за популациону политику, Савета за иновационо предузетништво и информационе технологије Владе Републике Србије, као и Министарског тима ради анализе постојећих законских решења која се тичу проблематике и интервенције у случајевима вршњачког насиља.

Био је потпредседник Организационог одбора Европског првенства у ватерполу 2016. године, потпредседник Организационог одбора Европског првенства у атлетици 2017. године, члан Организационог одбора сталне манифестације у области спорта од значаја за Град Београд – Београдски маратон, председник Организационог одбора 55. међународне бицикличке трке кроз Србију, потпредседник Организационог одбора Европског шампионата у каратеу 2018. године, потпредседник Организационог комитета Европских универзитетских игара 2020. године, потпредседник Организационог одбора завршног клупског кошаркашког турнира Final Four у оквиру Евролиге у кошарци 2018. године, председник Организационог одбора Првенства Европе у кајаку и кануу на мирним водама 2018. године.

Говори енглески и италијански језик, а хобији су му наутика, читање и пливање.

МИЛАН КРКОБАБИЋ

Рођен је 1952. године у Качареву. Дипломирао је на Економском факултету у Београду.

Радно и стручно искуство стекао је радећи на банкарским и финансијским пословима – од банкарског приправника до директора финансијске организације.

Од 2008. године, када је први пут биран за одборника у Скупштини Града Београда, до 2012. године, обављао је функцију заменика градоначелника Београда.

У том периоду креирао је препознатљиву социјалну политику Града Београда, која је постала узор другим градовима у нашој земљи, а чији су елементи:

13. пензија, посебан вид помоћи најугроженијим пензионерима, бесплатан градски превоз за све грађане старије од 65 година, брига о особама са инвалидитетом и о деци са сметњама у развоју, као и решавање проблема избеглих и расељених лица.

Иницијатор је и креатор првог целовитог концепта социјалног предузетништва у нашој земљи, којим се, поред јавног и реалног сектора привређивања, отвара и трећи – сектор социјалног предузетништва.

У септембру 2012. године именован је на функцију генералног директора Јавног предузећа „Пошта Србије”, коју је обављао до августа 2016. године.

У поменутом периоду ово предузеће је рангирано међу најуспешније и најпрофитабилније у земљи, а његова годишња нето добит је утростручена.

У истом периоду, „Пошта Србије” уплатила је из добити у буџет Републике Србије око 100 милиона евра.

Октобра 2014. завршен је Регионални поштанско-логистички центар Београд (РПЛЦ), објекат Поште Србије од стратешког значаја који представља техничко-технолошки искорак примењен 21. веку, јединствен у овом делу Европе.

Посебно је запажена акција током које је за 52 недеље отворио 52 нове поште у готово свим крајевима Србије, као и пројекат „Држава Србија у селима Србије”, којим је у селима 11 неразвијених општина Србије организовано присуство поште, државне управе и примарне здравствене заштите.

Од августа 2016. године обављао је функцију министра без портфеља у Влади Републике Србије задуженог за регионални развој и координацију рада јавних предузећа.

У јуну 2017. године у сарадњи с Академијским одбором за село Српске академије наука и уметности, покренуо је програм обнове задругарства. Од почетка реализације овог програма познатијег под називом „500 задруга у 500 села”, у периоду 2017-2020. године у Србији је основано 750 нових задруга, а подстицајним средствима помогнут је рад 152 задруге на читавој територији Републике Србије.

У сарадњи са Академијским одбором за село Српске академије наука и уметности у јуну 2019. године иницирао је оснивање Националног тима за препород села Србије. Тим је 2020. године израдио „Национални програм за препород села Србије“ који представља полазиште

за доношење свеобухватних мера чијом би се реализацијом подстакло оживљавање села у Србији.

Један је од оснивача и председник Партије уједињених пензионера Србије (ПУПС).

У периоду 2008-2020. године биран је за одборника у Скупштини града Београда и за народног посланика у више сазива Народне скупштине Републике Србије, као и за председника посланичке групе ПУПС-а.

Ожењен је, отац два сина.

НЕНАД ПОПОВИЋ

Рођен је 30. септембра 1966. године у Тузли, Босна и Херцеговина. Средњу школу је завршио у Тузли, а дипломирао 1992. године на Машинском факултету у Београду. Магистрирао је и докторирао на Економском факултету у Москви. Предавао је на Економском факултету Московског државног универзитета Ломоносов, као и на Економском факултету Московског државног рударског универзитета.

Објавио је осам књига и више од 120 научних радова из различитих области, укључујући области економије, регионалног развоја, менаџмента, економских односа Србије и Русије, као и стања и перспективе економског развоја јужне српске покрајине Косова и Метохије.

АБС Електро, компанија коју је Поповић основао 1994. године, почела је као компанија за продају и производњу алуминијумске електротехничке опреме и система аутоматизације за фабрике. Данас ова корпорација броји 3.000 запослених у осам компанија и научних института у Русији. Корпорација АБС електро претежно се бави развојем технолошких решења у области енергетике, хидроенергетике, нафте и гаса.

Поповић је започео каријеру у државној служби 2005. године као шеф Економског тима за Косово и Метохију и заменик председника Координационог тела Владе Републике Србије за Прешево, Бујановац и Медвеђу.

Био је народни посланик у Народној скупштини Републике Србије од 2008. до 2012. године, а такође и потпредседник парламента у периоду од 2012. до 2014. године.

Водио је посланичку групу пријатељства са Руском Федерацијом.

Од јуна 2017. до октобра 2020. године обављао је дужност министра за иновације и технолошки развој у Влади Републике Србије.

Носилац је више одликовања, од којих су најзначајнија: Орден Светог Саве другог степена за обнову и јачање вере и цркве у Србији, који додељује Његова светост патријарх српски, Орден за хуманост Државне заједнице Србије и Црне Горе за изузетне доприносе у помоћи српском народу на Косову и Метохији, Орден пријатељства за посебан допринос у развоју

економских и друштвених веза Србије и Русије, који додељује председник Руске Федерације.

Такође, носилац је Ордена Светог Данила Московског за духовни препород Русије, који додељује патријарх московски и целе Русије, Ордена преподобног Сергеја Радоњешког за посебан допринос развоју односа и зближавању православних народа, који додељује патријарх московски и целе Русије, Ордена Преподобног Серафима Саровског за посебан допринос оживљавању манастира, цркава, храмова, као и за црквено-друштвени активизам, који додељује патријарх московски и целе Русије.

Основао је 2002. године АБС Славјански, хуманитарну организацију која подржава различите пројекте везане за подршку деци, култури, науци, образовању и спорту. Био је председник Фудбалског клуба Партизан, као и потпредседник Кошаркашког клуба Партизан.

Председник је Фондације „Свети Александар Невски” из Београда, која је заслужна за обнову меморијалног комплекса споменика Руски Некропољ на Новом гробљу у Београду.

Председник је Почасног савета Друштва српско-руског пријатељства.

Члан је Почасног савета Међународног фонда јединства православних народа, којем председава патријарх Руске православне цркве.

Почасни је председник Фондације Бесмртни пук из Београда.

Оснивач и председник Српске народне партије. Ова партија води снажну националну политику очувања територијалног интегритета и тежи да изгради економски развијену, правну, просперитетну и друштвено одговорну Србију. СНП тренутно има три посланика у Народној скупштини Републике Србије.

Ожењен. Отац петоро деце.

НОВИЦА ТОНЧЕВ

Рођен је 9. децембра 1962. године у Нишу. Основну и средњу школу завршио је у Сурдулици. Дипломирао је са оценом 10 на Грађевинском факултету у Нишу, на одсеку високоградња. Докторске студије на Грађевинском у Нишу, на одсеку виосокотрадње завршио је са оценом 10. Објавио је неколико стручних и научних радова из области грађевине. Председник је компаније „Тончев градња“, члан ИО Фудбалског савеза Србије и председник Фудбалског савеза региона Источне Србије. Од 1990. до 2000. године био је Председник месне заједнице Божица. Од 1996. до 2000. године члан извршног савета СО Сурдулица, од 2000. до 2004. године потпредседник СО Сурдулице. На челу општине Сурдулица био је од 2008. до 2014. године када је изабран за народног посланика. Од тада је до конституисања новог сазива сурдуличког парламента након јунских избора 2020. године обављао функцију председника Скупштине општине Сурдулица. У више наврата

биран за народног посланика. Члан је ГО СПС од 2010. године, а за потпредседника партије изабран је 2012. године. Ожењен је и отац двоје деце.